

Arrest

nr. 169 077 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Mashad en bent u Iraans staatsburger. Aangezien u geen praktiserende moslim was, eiste uw vader, een lid van de Ettelaat (ministerie van informatie), u in de loop van 2004 van u dat u de groep "Ya Hossein" zou vervoegen om u terug op het rechte pad te brengen. Bedoeling van deze groep, die onder het ettelaat ressorteerde, was de sjieten in Irak te ondersteunen. Het was voor u onmogelijk om aan uw vaders eis te weerstaan. U werd door uw vader naar het plaatselijke bureau van ettelaat gevoerd van waaruit u rond de middag naar een kamp van de groep "Ya Hossein" even buiten Mashad werd gebracht. U moest er fysieke oefeningen doen en volgde er een religieus-ideologische opleiding. Op de derde dag van uw verblijf in het kamp werd u ziek. U werd naar het ziekenhuis gebracht.

Net toen de officier die u naar het ziekenhuis had gevoerd een dokter zocht, slaagde u erin uit het ziekenhuis te ontsnappen. U nam een taxi die u naar uw oom bracht. Aangezien u de doodstraf vreesde omdat u het kamp had verlaten, besloot u in samenspraak met uw oom, die ook niet religieus was, Iran te ontvluchten. U vertrok naar het Verenigd Koninkrijk waar u een asielaanvraag indiende, die door de Britse asielinstanties werd afgewezen. Desondanks bleef u in het Verenigd Koninkrijk. In de loop van 2007 bekeerde u zich tot de anglicaanse kerk. U ging sindsdien wekelijks op woensdag en op zondag naar een christelijke bijeenkomst. Aangezien u er niet in slaagde om een verblijfsstatus te verkrijgen, kwam u vanuit het Verenigd Koninkrijk naar België waar u op 23 september 2015 een asielaanvraag indiende. U verklaarde omwille van uw desertie uit het kamp van "Ya Hossein" en omwille van uw bekering - in België ging u nog één keer naar een kerk - niet naar Iran te kunnen terugkeren. U legde enkele documenten neer ter staving van uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst heeft u uw identiteit niet aannemelijk gemaakt. U legde immers, behalve enkele Britse documenten waarop uw naam vermeld staat, geen enkel begin van bewijs ter staving van uw identiteit neer. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u ook in het Verenigd Koninkrijk geen identiteitsdocumenten toonde (CGVS II, p. 9), kunnen uw Britse documenten echter geenszins als een valabel identiteitsbewijs worden beschouwd. Hierop gewezen, gaf u onder meer aan dat u geen contacten meer onderhoudt met mensen in Iran waardoor u uw identiteitsdocumenten, die in Iran zijn achtergebleven, niet kan verkrijgen. U kon bovendien uw familieleden niet meer contacteren, omdat u bang was hen in gevaar te brengen - uw vader is ettelaati en als u familieleden zou contacteren zou hij dat kunnen te weten komen - en omdat u niet meer wist waar ze waren (CGVS II, p. 8-9). Deze uitleg is echter geenszins overtuigend. Dat u onder meer uw oom niet kon contacteren uit angst hem in gevaar te brengen, is, gelet op het feit dat hij blijkbaar niet bang was om u uit Iran te smokkelen, immers allerminst aannemelijk. Van een asielzoeker kan bovendien in alle redelijkheid verwacht worden dat hij al deze demarches onderneemt om zijn identiteit enigszins aan te tonen. Dat u alle redelijk van u te verwachten daden gesteld zou hebben om uw identiteit aan te tonen, kan evenwel ernstig betwijfeld worden. Zo heeft u de afgelopen twaalf jaren geen enkele poging ondernomen om in alle discretie, bijv. via internet, familieleden te contacteren. U toonde zich evenmin bereid om contactpersonen via internet (bijv. via facebook) te zoeken. Dat u zelf niet met internet overweg zou kunnen, zoals u beweerde, is hierbij geen afdoende uitleg, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u in Europa (Iraanse) vrienden heeft, aan wie u bijgevolg hulp bij een eventuele zoektocht naar contactpersonen in Iran op internet had kunnen vragen. U weigerde bovendien manifest om aan uw vroegere (Iraanse) school of op de (Iraanse) bank waar u een rekening had een kopie van uw Iraanse identiteitsdocumenten aan te vragen. Dat deze instellingen contacteren gevaarlijk voor u zou kunnen zijn, zoals u aangaf, houdt geen steek (CGVS II, p. 7-10). Tot slot kan er nog gewezen worden op uw tegenstrijdige verklaringen betreffende het al dan niet bezitten van een paspoort. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde nooit een paspoort gehad te hebben (verklaring DVZ, vraag 24), gaf u op het Commissariaat-generaal aan dat u wel degelijk een paspoort had - uw vader had dit geregeld -, maar dat u dit paspoort nooit in handen had gekregen omdat uw vader dit voor u bewaarde (CGVS I, p. 11; CGVS II, p. 8). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u enkel dat uw vader uw paspoort voor u bewaarde en dat u dit nooit in handen had gekregen (CGVS II, p. 8). Dit is voor deze tegenstrijdigheid echter geen afdoende uitleg. Deze tegenstrijdigheid betreffende het al dan niet bezitten van een paspoort doet dan ook vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt, omdat hierin mogelijks informatie staat die niet in overeenstemming te brengen is met uw voor de Belgische asielinstanties afgelegde verklaringen. Het feit dat u uw identiteit helemaal niet aantoon, is een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, etc.).

Daarnaast heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk op 24-jarige leeftijd door uw vader verplicht geweest te zijn om een militair kamp te vervoegen. U had immers een opvallend beperkte kennis betreffende dit kamp. Zo wist u onder meer niet of uw kampgezellen, van wie u geen enkele naam kende, er geld verdienen dankzij hun aanwezigheid in het kamp en wat hun motivatie was om daar te verblijven (met andere woorden, u wist niet of ze, net als u, die door uw vader gestuurd was om u religieus-ideologisch op het rechte pad te brengen, daar op strafkamp waren) (CGVS II, p. 12; p. 14). Hoe de registratie in zijn werk was gegaan, wist u niet (CGVS I, p. 20). U wist ook niet wat de naam, de rang en de functie van de trainer en de chef was/waren (CGVS I, p. 20; p. 24). U wist evenmin welke missies de groep in Irak zou moeten uitvoeren (CGVS I, p. 24). Dat u dit niet wist, omdat u er met niemand sprak (CGVS II, p. 14), is in dit verband een weinig overtuigende uitleg.

Dat u dit allemaal niet wist omdat het al meer dan een decennium geleden zou zijn, is evenmin een overtuigende rechtvaardiging, aangezien in uw opeenvolgende verklaringen in verband met uw verblijf in het kamp tevens een aantal ernstige tegenstrijdigheden en ongerijmdheden slopen. Zo gaf u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk aan dat u de naam van de groepering die u in het kamp diende te vervoegen niet kende en dat u vroeger deze naam ook niet gekend had (CGVS I, p. 18). Even later gaf u aan dat de officiële Perzische benaming van de groep die u in het kamp diende te vervoegen "Goruhe Imam Hossein" was (CGVS I, p. 20). Bij uw tweede gehoor zei u dan weer dat de (enige) officiële benaming van uw groep in het Perzisch "Ya Hossein" luidde (CGVS II, p. 11). Hiermee geconfronteerd, zei u dat dit hetzelfde was, hetgeen bezwaarlijk als afdoende rechtvaardiging kan beschouwd worden, aangezien u, zoals reeds aangestipt, bij uw tweede gehoor uitdrukkelijk aangaf dat de enige officiële benaming "Ya Hossein" was. Opvallend is voorts dat u bij uw eerste gehoor, hoewel u de Tabarsistraat vermeldde als een belangrijke straat in Mashad (CGVS I, p. 16), niet wist waar het kantoor van uw vader was van waaruit u naar het militaire kamp was vertrokken (CGVS I, p. 19). Tijdens het tweede gehoor bleek u plotsklaps te weten dat het kantoor van uw vader zich in de Tabarsistraat bevond (CGVS II, p. 13). Verder beweerde u aanvankelijk dat u 's nachts in het kamp was aangekomen (CGVS I, p. 20); bij het tweede gehoor verklaarde u dan weer dat u rond de middag in het kamp was aangekomen (CGVS II, p. 13). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerdere verklaringen (CGVS II, p. 14). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan hiervoor echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd. Tot slot gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat er in het opleidingspakket een taalopleiding zat (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), hetgeen u op het Commissariaat-generaal dan weer staalhard ontkende (CGVS II, p. 15). Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw verblijf in een militair kamp geen enkel geloof meer gehecht kan worden.

Tot slot heeft u evenmin uw bekering tot de anglicaanse kerk aannemelijk gemaakt. Over het christendom had u immers niet de minste kennis. Ofschoon u beweerde dat u stukken uit de Bijbel had gelezen, wist u niet hoe de twee belangrijkste delen, i.e. het Oude en het Nieuwe Testament, worden benoemd (CGVS II, p. 3). Voorts kende u geen enkele titel van een boek uit de Bijbel en kende u geen enkele auteur van een deel van de Bijbel bij naam. U kon onder meer niet antwoorden op de vraag of Marcus en Petrus een deel van de Bijbel hadden geschreven (CGVS II, p. 3). Op wie Jezus zijn kerk wenste te bouwen, wist u niet (CGVS II, p. 4). Waar Jezus geboren was en van welke personen hij bij zijn geboorte bezoek kreeg, wist u evenmin (CGVS II, p. 5). U dacht verkeerdelijk dat Petrus Jezus had gedoopt (CGVS II, p. 4). Hoe oud Jezus was toen hij stierf en op welke dag van de week hij is gestorven, wist u niet (CGVS II, p. 4). U kon geen enkele apostel bij naam noemen en u wist evenmin hoe hij ze vond (CGVS II, p. 5). U kon geen enkele parabel spontaan vertellen (CGVS II, p. 4). Toen u concrete voorbeelden van parabels opgesomd werden (de parabel van de barmhartige Samaritaan, de parabel van de verloren zoon, de parabel van het verloren schaap, de parabel van de tien maagden, de parabel van de talenten, de parabel van het mosterdzaadje, de parabel van de zaaier), kon u evenmin één van deze parabels vertellen (CGVS II, p. 4). U kende Lazarus, Zacheüs, Pontius Pilatus en de bruiloft van Kanaän niet (CGVS II, p. 4-5). U dacht voorts verkeerdelijk dat Paulus aanwezig was bij het laatste avondmaal en dat Herodes een soort priester was die aanwezig was bij Jezus (CGVS II, p. 5). Over de wonderbaarlijke broodvermenigvuldiging kon u niets pertinents vertellen (CGVS II, p. 5). U wist verder niets over de periode die Jezus in de woestijn bracht en over een eventueel verblijf van Jezus in Egypte (CGVS II, p. 5). Naast een ontbrekende Bijbelkennis had u voorts totaal geen kennis betreffende de dagelijkse anglicaanse geloofspraktijk. U kon onder meer spontaan geen enkele belangrijke christelijke dag of feest geven en u dacht aanvankelijk verkeerdelijk dat op Pasen, het christelijke feest bij uitstek, Jezus' geboorte gevierd wordt. Pas toen gevraagd werd wat op Kerstmis gevierd wordt, wist u dat dat het feest van Jezus' geboorte was (CGVS II, p. 5-6). U dacht daarop verkeerdelijk dat op Pasen Jezus' dood wordt herdacht; in werkelijkheid wordt Jezus' verrijzenis dan herdacht (CGVS II, p. 6). Volgens u viel Pasen in november (CGVS II, p. 6). Of Jezus' verrijzenis wordt herdacht wist u dan weer niet (CGVS II, p. 6). Duiding geven bij Driekoningen, hemelvaart, Pinksteren, Aswoensdag, de advent en de eucharistie lukte u niet (CGVS II, p. 6). Aangezien u noch over de inhoud van de Bijbel, noch over de dagelijkse anglicaans-christelijke geloofspraktijk ook maar enige kennis had, kan er aan uw bewering dat u zich vanuit een oprechte overtuiging tot het christendom bekeerde geen enkel geloof meer gehecht worden. Dat u niet aannemelijk maakte oprecht tot het christendom te zijn bekeerd, blijkt overigens tevens uit het feit dat u sinds uw aankomst in België slechts één keer naar de kerk bent geweest (CGVS II, p. 2). Het loutere feit dat u het sinds uw komst naar België, ondanks het grote aantal katholieke kerken in België – u vond het onderscheid tussenatholicisme en anglicanisme immers totaal irrelevant –, het blijkbaar niet nodig achtte om op regelmatige basis naar de kerk te gaan ondergraft wederom de oprechtheid van uw beweerde geloofsovertuiging aanzienlijk.

Aangezien er aan uw beweerde bekering geen geloof gehecht kan worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat u moslims over uw geloof aanspreekt (CGVS II, p. 3; p. 6-7) en aan uw beweerde risico omwille van uw bekering bij terugkeer naar Iran.

Aan uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk, zoals dit uit uw neergelegde documenten blijkt, wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een "Arrestatiebevel d.d. 5 oktober 2004 met vertaling", een "Asielprocedurestuk VK", een "Attest Rev. Lionel Canter d.d. 1 februari 2010" en een "Brief Jackson and Canter Solicitors d.d. 27 augustus 2008" (bijlagen 3-6).

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een artikel "*European Court of Human Rights condemns Sweden for attempting to deport Iranian Christian convert without properly assessing human rights risk*" neer.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 22 februari 2016 een schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 4, 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/4, 62 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van "*het beginsel patere legem quam ipse fecisti*" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist niet dat hij zijn identiteit niet aannemelijk heeft gemaakt maar meent dat "*De asielzoeker (...) geen verplichting (heeft) om identiteitsdocumenten neer te leggen ten einde haar recht op internationale bescherming te kunnen uitoefenen wanneer zij niet over dergelijke documenten beschikt*". Door verzoeker werd een "*meer dan aannemelijke verklaring voor haar gebrek aan identiteitsdocumenten gegeven*". Bij zijn vlucht uit Iran had hij geen tijd om documenten mee te nemen. Verder kan van hem ook niet verwacht worden dat hij probeert om zijn identiteitsdocumenten te bekomen via zijn oom, zijn school of zijn bank, eventueel met de hulp van zijn Iraanse vrienden in Europa. Immers, "*Deze veronderstelling is absurd omdat verantwoordelijken van scholen en banken door de overheid zijn aangesteld en deze instellingen de overheid dienen tegen elke afwijkende mening. Gelijgezinden in het Verenigd Koninkrijk zijn geen reële omweg om documenten te bekomen via persoonlijke relaties in Iran al of niet via internet omdat zij met dezelfde problemen geconfronteerd zijn namelijk de staatscontrole op instellingen. De oom van verzoekende partij heeft geen vrije toegang naar eigen beschikking om in deze instellingen of in het vaderhuis van verzoekende partij originelen of kopieën van identiteitsdocumenten af te halen*". Tevens bemerkt verzoeker dat verweerder een onderzoekplicht heeft en de plicht heeft verzoekers identiteit vast te stellen "*aan de hand van haar vaste en geijkte instrumentaria*". Wanneer verweerder aan de identiteit van verzoeker twijfelt, dient hij dan ook "*de gebruikelijke vragen te stellen die verzoekende partij zowel in ruimte als in tijd in Iran situeren zoals verwerende partij doet wanneer een asielzoeker over geen documenten beschikt*". Verzoeker meent dat hij "*voldoende gedetailleerde antwoorden geeft om haar afkomst vast te stellen omdat zij naar aard enkel kunnen gegeven worden door personen die er echt hebben geleefd*". Waar verweerder nog motiveert dat door hem tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd betreffende het al dan niet bezitten van een paspoort, stelt verzoeker dat zijn verklaring op het Commissariaat-generaal geenszins tegenstrijdig is met zijn eerdere verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch louter een verdere toelichting betreft van zijn verklaring dat hij niet in het bezit van een paspoort was. De motivering in de bestreden beslissing dat hij zijn paspoort opzettelijk zou achterhouden is dan ook een gratuite bewering die niet op feiten of stukken uit het administratief dossier steunt.

Verder gaat verzoeker evenmin akkoord met verweerders motivering dat hij niet aannemelijk maakt daadwerkelijk op 24-jarige leeftijd door zijn vader verplicht geweest te zijn om een militair kamp te vervoegen. Verzoeker meent dat rekening gehouden moet worden met het feit dat hij slechts vier jaar naar school is gegaan en deze verliet omdat hij niet goed studeerde, alsook met het feit dat hij reeds tien jaar geleden Iran verliet.

Hierdoor is het dan ook te verstaan dat hij niet alle antwoorden onmiddellijk kende en daarom eerlijk antwoordde dat hij het zich niet herinnerde. In een poging om zijn volledige medewerking te verlenen en hiermee aan zijn bewijsplicht te voldoen, dacht verzoeker evenwel verder na over de gestelde vragen om deze zo goed als mogelijk toch nog te kunnen beantwoorden op het voorziene tweede interview. Dat hij tijdens dit tweede interview dan nog bijkomende informatie over de groep en over de plaats van het bureau van zijn vader vernoemd, kan dan ook geenszins tegen hem gebruikt worden.

In verband met de motivering dat verzoeker zijn bekering tot de Anglicaanse Kerk niet aannemelijk heeft gemaakt, betoogt verzoeker dat het *in casu* niet ter zake doet of hij over een brede of beperkte kennis van het christelijke geloof beschikt. Immers is het loutere feit dat hij werd gedoopt in de ogen van de Iraanse overheden voldoende om hem als geloofsafvallige ter dood te veroordelen. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een stuk dat uitgaat van de Anglicaanse Kerk en waarin zijn doopsel in juni 2008 bevestigd wordt (bijlage 5). Verzoeker wijst erop dat zelfs indien besloten wordt tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas steeds *in fine* de vraag moet worden gesteld of het bestaan van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden beschouwd.

Voorts bemerkt verzoeker nog dat hij *“alle documenten die zij in onderhavige asielaanvraag neerlegt niet eerder (kon) voorleggen omdat de Engelse asielinstanties haar documenten niet teruggaven omdat haar asielaanvraag in aanmerking komt voor revisie of “legacy case” (...) Ondertussen kon zij van haar advocaat in het VK een kopie per fax van enkele stukken die zij had afgegeven ontvangen die zij in onderhavig beroep als stukken nrs. 3 tot en met 5 neerlegt”*. Verzoeker meent dat, indien verweerder in het kader van Dublin beslissingen brieven naar de nationale asielinstanties kan schrijven, hij evenzeer voorgaande informatie met een eenvoudige brief bevestigd kan zien.

Ten slotte bemerkt verzoeker nog dat de *“protection officer”* het tijdens het eerste gehoor nodig achtte om een tweede gehoor te organiseren en daarbij een tolk Farsi in te schakelen omdat dit ondanks de vraag van verzoeker om in het Engels te worden gehoord toch nodig bleek. Evenwel vond het tweede gehoor eveneens volledig in het Engels plaats, waardoor verweerder dan ook zijn onderzoek niet behoorlijk kon uitvoeren.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat het bewijs van identiteit een essentieel element uitmaakt in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de onderzoekplicht van de commissaris-generaal, meent dat, bij twijfel aan zijn identiteit, hem *“de gebruikelijke vragen”* dienen te worden gesteld en opmerkt dat hij *“voldoende gedetailleerde antwoorden geeft om haar afkomst vast te stellen”*, bemerkt de Raad evenwel dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoekplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. *In casu* voldoet verzoeker evenwel geenszins aan de op hem rustende medewerkingsplicht. De commissaris-generaal stelde ter zake terecht vast dat verzoeker niet aantoonde zijn voorgehouden identiteit onmogelijk genoegzaam te kunnen adstrueren. Door verzoeker werd, behalve enkele Britse documenten waarop zijn naam vermeld staat, geen enkel begin van bewijs ter staving van zijn identiteit neergelegd. Deze Britse documenten kunnen echter geenszins als een valabel identiteitsbewijs worden beschouwd, daar verzoeker ook in het Verenigd Koninkrijk geen identiteitsdocumenten toonde (gehoorverslag CGVS 02/02/2016, p. 9). Gevraagd naar stukken die zijn identiteit kunnen staven, geeft verzoeker aan dat hij geen contacten meer onderhoudt met mensen in Iran waardoor hij zijn identiteitsdocumenten, die in Iran zijn achtergebleven, niet kan verkrijgen (gehoorverslag CGVS 02/02/2016, p. 9). Hij stelt zijn familieleden niet te kunnen contacteren omdat hij bang is hen in gevaar te brengen en omdat hij niet meer weet waar ze zijn (gehoorverslag CGVS 02/02/2016, p.9). Dat verzoeker onder meer zijn oom niet kan contacteren uit angst hem in gevaar te brengen is evenwel allesbehalve aannemelijk, daar zijn oom blijkbaar niet bang was om verzoeker uit Iran te smokkelen, hetgeen tevens een groot risico inhield. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden een ernstige poging te ondernemen om zijn identiteit aan te tonen. Nog daargelaten dat verzoeker ook weigerde om aan zijn vroegere (Iraanse) school of op de (Iraanse) bank waar hij een rekening had een kopie van zijn Iraanse identiteitsdocumenten aan te vragen, kan slechts blijken dat verzoeker duidelijke onwil toont om de afgelopen twaalf jaar zelfs nog maar een poging te ondernemen bijvoorbeeld via internet, familieleden te contacteren om stukken te verzamelen die zijn identiteit kunnen aantonen. Zijn bewering dat dit enig gevaar kan opleveren voor deze personen is niet aannemelijk nu zoals onder blijkt ook zijn asielrelaas geenszins aannemelijk is en hij diende te vluchten uit Iran uit vrees voor vervolging. Verzoeker toonde zich evenmin bereid om contactpersonen via internet (bv. via facebook) te zoeken. Zijn uitleg dat hij niet met internet overweg kan, is hiervoor geen afdoende uitleg. Immers blijkt uit zijn verklaringen dat hij in Europa (Iraanse) vrienden heeft, aan wie hij hulp kan vragen bij een eventuele zoektocht naar contactpersonen in Iran op internet.

2.4. Verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat door hem tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd over het al dan niet bezitten van een paspoort. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij nog uitdrukkelijk nooit een paspoort gehad te hebben (verklaring DVZ, vraag 24), terwijl hij tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal aangaf dat hij wel degelijk een paspoort had – zijn vader had dit geregeld –, maar dat hij dit paspoort nooit in handen had gekregen omdat zijn vader dit voor hem bewaarde (gehoorverslag CGVS 10/12/2015, p. 11; gehoorverslag CGVS 02/02/2016, p. 8). Verzoekers uitleg dat geenszins sprake is van een contradictie doch dat zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal louter een verdere toelichting betreffen van zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij niet in het bezit van een paspoort was, daar zijn vader zijn paspoort bijhield, kan door de Raad niet gevolgd worden gezien verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk het volgende verklaarde: *“Ik heb nooit een paspoort gehad omdat ik het niet moest hebben in Iran”* (verklaring DVZ, vraag 24). Deze verklaring is geenszins verenigbaar met zijn latere verklaring dat hij wel degelijk een paspoort had in Iran, dat weliswaar werd bijgehouden door zijn vader. Deze tegenstrijdigheid over het al dan niet bezitten van een paspoort doet dan ook het vermoeden ontstaan dat verzoeker zijn paspoort achterhoudt omdat hierin mogelijks informatie staat die niet in overeenstemming te brengen is met zijn verklaringen voor de Belgische asielinstanties. Derhalve schiet verzoeker op ernstige wijze tekort in zijn medewerkingsplicht en tast het ontbreken van enig identiteitsbewijs de geloofwaardigheid van verzoeker aan. De Raad stelt vast dat verzoeker tot op heden geen enkel document heeft gebracht waarmee hij zijn identiteit alsnog kan staven.

2.5. Daarenboven is de Raad van oordeel dat de door verzoeker ingeroepen asielmotieven geenszins geloofwaardig zijn. Verzoeker stelt enerzijds de doodstraf te vrezen omwille van zijn desertie uit het kamp van 'Ya Hossein' en anderzijds bij een terugkeer naar Iran problemen te zullen kennen omwille van zijn bekering tot de Anglicaanse Kerk.

2.6. Wat betreft verzoekers vrees voor de doodstraf omwille van zijn desertie uit het kamp van 'Ya Hossein', dient te worden vastgesteld dat verschillende vaagheden, tegenstrijdigheden en ongerijmdheden over zijn verblijf in het kamp ertoe leiden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in een militair kamp.

2.7. Vooreerst blijkt uit verzoekers verklaringen een zeer beperkte kennis betreffend het militair kamp waar hij naartoe zou zijn gestuurd. Zo wist verzoeker niet of zijn kampgezellen, van wie hij geen enkele naam kende, er geld verdienen dankzij hun aanwezigheid in het kamp en wat hun motivatie was, of dat ze daarentegen, net zoals verzoeker, daar op strafkamp waren (gehoorverslag CGVS 02/02/2016, p. 12 en 14). Verder wist verzoeker niet hoe de registratie in zijn werk was gegaan, wat de naam, de rang en de functie was van de trainer en de chef waren en welke missies de groep in Irak zou moeten uitvoeren (gehoorverslag CGVS 10/12/2015, p. 20 en 24). Dat hij deze zaken niet wist omdat hij er met niemand sprak, kan geenszins overtuigen daar deze informatie zaken betreft waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker ervan op de hoogte is louter door zijn verblijf in het kamp. De uitleg dat verzoeker dit allemaal niet wist omdat het al meer dan een decennium geleden is – in zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker tevens slechts vier jaar naar school te zijn geweest en geen goede student te zijn geweest – betreft evenmin een overtuigende verklaring voor deze vaagheden. Immers kan ervan worden uitgegaan dat verzoekers gedwongen verblijf in het militair kamp voor verzoeker een zeer ingrijpende gebeurtenis was en een grote indruk op hem heeft gemaakt. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker die meent hiervoor asiel te moeten aanvragen niet om een voldoende coherente, gedetailleerde wijze verklaringen kan afleggen. Minstens moeten zijn verklaringen aantonen dat hij dit echt ervaren heeft. Het door verzoeker ter vergoelijking aangehaalde tijdsverloop en het feit dat verzoeker niet lang naar school is gegaan kan daaraan geen afbreuk doen.

2.8. Bovendien slopen in verzoekers opeenvolgende verklaringen over zijn verblijf in het kamp tevens een aantal ernstige tegenstrijdigheden en ongerijmdheden. Tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelt verzoeker aanvankelijk dat hij de naam van de groepering die hij in het kamp diende te vervoegen niet kent en dat hij deze naam nooit gekend heeft (gehoorverslag CGVS 10/12/2015, p. 18). Even later geeft hij aan dat de officiële Perzische benaming van de groep die hij in het kamp diende te vervoegen "*Goruhe Imam Hossein*" was (gehoorverslag CGVS 10/12/2015, p. 20). Bij zijn tweede gehoor stelt hij dan weer dat de (enige) officiële benaming van de groep in het Perzisch 'Ya Hossein' luidde (gehoorverslag CGVS 10/12/2015, p. 11). Verzoekers opmerking wanneer hij met zijn eerdere verklaring wordt geconfronteerd dat dit hetzelfde is, kan geenszins overtuigen. Immers werd gevraagd naar de officiële benaming van de groep en verklaarde verzoeker even tevoren nog expliciet dat 'Ya Hossein' de enige officiële naam is van de groep (gehoorverslag CGVS 02/02/2016, p. 11). Voorts wist verzoeker bij zijn eerste gehoor niet waar het kantoor van zijn vader was van waaruit verzoeker naar het militaire kamp was vertrokken (gehoorverslag CGVS 10/12/2015, p. 19), terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor plotsklaps weet dat het kantoor van zijn vader zich in de Tabarsistraat bevond (gehoorverslag CGVS 02/02/2016, p. 13). Nochtans werd door verzoeker tijdens zijn eerste gehoor de Tabarsistraat vermeld als een belangrijke straat in Mashad (gehoorverslag CGVS 10/12/2015, p. 16), waardoor, indien het kantoor van zijn vader zich daar inderdaad bevond, redelijkerwijs verwacht kan worden dat verzoeker zich dit onmiddellijk zou herinneren wanneer gevraagd wordt waar het kantoor van zijn vader zich bevond. Ook stelt verzoeker tijdens zijn eerste gehoor nog dat hij 's nachts in het kamp was aangekomen (gehoorverslag CGVS 10/12/2015, p. 20), terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor dan weer beweert dat hij rond de middag in het kamp was aangekomen (gehoorverslag CGVS 02/02/2016, p. 13). Hiermee geconfronteerd tijdens zijn gehoor, ontkent verzoeker louter zijn eerdere verklaringen (gehoorverslag CGVS 02/02/2016, p. 14) hetgeen niet volstaat om deze flagrante tegenstrijdigheid te weerleggen. Ten slotte gaf verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat in het opleidingspakket een taalopleiding zat (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), hetgeen hij op het Commissariaat-generaal dan weer staalhard ontkent (gehoorverslag CGVS 02/02/2016, p. 15). Verzoekers opeenvolgende verklaringen zijn dan ook op verschillende punten totaal onverenigbaar met elkaar en verzoekers argument dat hij na zijn eerste gehoor verder had nagedacht over de vragen en daarom tijdens zijn tweede gehoor wel kon antwoorden op bepaalde vragen, is dan ook geenszins toereikend.

2.9. Evenmin kan aan verzoekers bewering tot de Anglicaanse Kerk te zijn bekeerd enig geloof worden gehecht. Door verzoeker werd op het Commissariaat-generaal verklaard sinds 2007 christen te zijn en op 1 juli 2007 te zijn gedoopt (gehoorverslag CGVS 10/12/2015, p. 5; gehoorverslag CGVS 02/02/2016, p. 2). Aangezien een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is, kan van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij een grondige kennis over het geloof tot hetwelke hij zich bekeerd heeft, aan de dag legt. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet de minste kennis heeft over het christendom (gehoorverslag CGVS 02/02/2016, p. 3-7). Verzoeker stelde dat hij stukken uit de Bijbel had gelezen, doch weet niet hoe de twee belangrijkste delen, i.e. het Oude en het Nieuwe Testament, worden benoemd, kent voorts geen enkele titel van een boek uit de Bijbel, kent geen enkele auteur van een deel van de Bijbel bij naam, kan niet antwoorden op de vraag of Marcus en Petrus een deel van de Bijbel hadden geschreven, weet niet op wie Jezus zijn kerk wenste te bouwen, waar Jezus geboren was, van welke personen Jezus bij zijn geboorte bezoek kreeg, hoe oud Jezus was toen hij stierf en op welke dag van de week hij is gestorven, kan geen enkele parabel spontaan vertellen en ook geen parabel vertellen als hem concrete voorbeelden van parabellen opgesomd worden, kent Lazarus, Zacheüs, Pontius Pilatus en de bruiloft van Kanaän niet, denkt verkeerdelijk dat Paulus aanwezig was bij het laatste avondmaal en dat Herodes een soort priester was die aanwezig was bij Jezus, kan niets pertinents over de wonderbaarlijke broodvermenigvuldiging vertellen en weet verder niets over de periode die Jezus in de woestijn bracht en over een eventueel verblijf van Jezus in Egypte. Ook blijkt verzoeker totaal geen kennis te hebben over de dagelijkse anglicaanse geloofspraktijk. Zo kan hij onder meer spontaan geen enkele belangrijke christelijke dag of feest geven en denkt hij aanvankelijk verkeerdelijk dat op Pasen, het christelijke feest bij uitstek, Jezus' geboorte gevierd wordt. Pas wanneer gevraagd wordt wat op Kerstmis gevierd wordt, weet verzoeker dat dat het feest van Jezus' geboorte is. Verzoeker denkt daarop verkeerdelijk dat op Pasen Jezus' dood wordt herdacht, terwijl in werkelijkheid Jezus' verrijzenis dan herdacht wordt. Volgens verzoeker valt Pasen bovendien in november en of Jezus' verrijzenis wordt herdacht weet hij dan weer niet. Duiding geven bij Driekoningen, hemelvaart, Pinksteren, Aswoensdag, de advent en de eucharistie lukt verzoeker niet. Derhalve blijkt verzoeker noch over de inhoud van de Bijbel, noch over de dagelijkse anglicaans-christelijke geloofspraktijk ook maar enige kennis te hebben, waardoor aan verzoekers bewering zich vanuit een oprechte overtuiging tot het christendom te hebben bekeerd geen enkel geloof meer gehecht kan worden. Dat geen sprake is van een oprechte bekering blijkt tevens uit het feit dat verzoeker sinds zijn aankomst in België slechts één keer naar de kerk is geweest. Aangezien van een oprechte geloofsovertuiging duidelijk geen sprake is, kan aan verzoekers bewering dat hij moslims over zijn geloof aanspreekt (gehoorverslag CGVS 02/02/2016, p.3 en 6-7) evenmin geloof worden gehecht. Bovendien blijkt uit verzoekers kennis niet dat hij het Christendom enigszins kent zodat niet kan worden ingezien wat hij dan al zou vertellen aan anderen dat hen zou moeten overtuigen aan hun geloof te verzaken. Verzoeker is bezwaarlijk ernstig.

2.10. Waar verzoeker meent dat het niet ter zake doet of hij over een brede of beperkte kennis van het christelijke geloof beschikt en dat het loutere feit dat hij werd gedoopt in de ogen van de Iraanse autoriteiten voldoende is om hem als geloofsafvallige ter dood te veroordelen, bemerkt de Raad dat verzoeker geen enkele concrete aanwijzing heeft dat de Iraanse overheden op de hoogte zijn van zijn doopsel in het Verenigd Koninkrijk. Dat hij louter omwille van het feit dat hij gedoopt werd problemen zal kennen in Iran, maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk.

2.11. Wat betreft het stuk dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift toevoegt dat uitgaat van de Anglicaanse Kerk en waarin zijn doopsel wordt bevestigd (bijlage 5), bemerkt de Raad dat dit document niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker omwille van een bekering tot het christendom problemen zal kennen in Iran nu verzoeker geen enkele concrete aanwijzing heeft dat de Iraanse autoriteiten van het doopsel op de hoogte zijn. Bovendien geeft verzoeker niet aan onder welke omstandigheden en hoe hij gedoopt werd zodanig dat aan dit attest geen bewijswaarde kan worden aan gegeven te meer hij het Anglicanisme niet blijkt te kennen. Het zij bovendien opgemerkt dat in het neergelegde document vermeld staat dat verzoeker gedoopt werd in juni 2008, terwijl verzoeker zelf tot tweemaal toe verklaarde op 1 juli 2007 te zijn gedoopt (gehoorverslag CGVS 10/12/2015, p. 5; gehoorverslag CGVS 02/02/2016, p. 2). Ten slotte merkt de Raad op dat dit document een faxbericht betreft en dat aan faxberichten en/of fotokopieën hoe dan ook geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.12. De overige documenten die door verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift werden toegevoegd (bijlagen 3-4 en 6), betreffen eveneens allen faxberichten waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst

kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Volledigheidshalve bemerkt de Raad tevens dat, voor wat betreft de documenten aangaande zijn asielprocedure in het Verenigd Koninkrijk, aan verzoekers verblijf in het Verenigd Koninkrijk niet wordt getwijfeld.

2.13. Wat nog verzoekers bemerking in zijn verzoekschrift betreft dat de Britse asielinstanties zijn documenten niet teruggaven omdat zijn asielaanvraag in aanmerking komt voor revisie of "*legacy case*" en dat verweerder dit bevestigd kon zien met een eenvoudige brief aan de Britse asielinstanties, bemerkt de Raad dat het verzoeker toekomt zijn beweringen te staven.

Minstens had kunnen verwacht worden dat verzoeker via zijn advocaat of personen die hem bijstonden de motieven van zijn asielaanvraag en de motieven van de weigeringsbeslissing zou kunnen voorleggen. Bovendien wordt enkel in de bestreden beslissing gesteld dat van verzoeker verwacht kon worden een ernstige poging te ondernemen om stukken te verkrijgen die zijn identiteit kunnen staven. Hij zij overigens ook nog opgemerkt dat verzoeker zelf verklaarde dat hij zijn documenten heeft achtergelaten omdat hij ze niet wilde meenemen (gehoorverslag CGVS 10/12/2015, p. 10). Verzoeker moet dan ook weten waar hij ze heeft achtergelaten en hoe hij ze gemakkelijk kon opvragen.

2.14. Aangaande verzoekers opmerking dat de "*protection officer*" het tijdens het eerste gehoor nodig achtte om een tweede gehoor te organiseren en daarbij een tolk Farsi in te schakelen omdat dit ondanks de vraag van verzoeker om in het Engels te worden gehoord toch nodig bleek, doch het tweede gehoor eveneens volledig in het Engels plaatsvond, stelt de Raad vooreerst vast dat tijdens het eerste gehoor door de "*protection officer*" gesteld wordt dat hij verzoeker een volgende keer zal heroproepen om hem te horen over zijn bekering en dat hij dat stuk wil doen met een tolk Farsi "*omdat dit makkelijker is en om misverstanden te vermijden*" (gehoorverslag CGVS 10/12/2015, p. 17 en 25). Het loutere feit dat het tweede gehoor uiteindelijk toch heeft plaatsgevonden in het Engels, zonder een tolk Farsi, is evenwel niet van dien aard dat het de beoordeling van verzoekers asielmotieven in het gedrang brengt en/of dat voormelde vaststellingen in een ander daglicht worden gesteld. Vooreerst bemerkt de Raad dat verzoeker bij het indienen van zijn asielaanvraag verzocht heeft om de bijstand van een Engelse tolk tijdens het onderzoek van zijn asielaanvraag en bij de Dienst Vreemdelingenzaken het Engels aangaf als enige taal die hij voldoende beheerst om zijn asielmotieven te verwoorden en hier over vragen te beantwoorden (administratief dossier, stuk 20 (bijlage 26) en stuk 19 (verklaring betreffende procedure, vraag 2)). Verzoeker stelde voorts tijdens zijn beide gehoren op het Commissariaat-generaal het Engels van de "*protection officer*" goed te verstaan (gehoorverslag CGVS 10/12/2015, p. 2; gehoorverslag CGVS 02/02/2016, p. 15). Verder maakte noch verzoeker noch zijn raadsman tijdens het tweede gehoor enig bezwaar tegen het feit dat dit gehoor uiteindelijk toch in het Engels plaatsvond en blijkt nergens uit dat bij de vragen over de bekering van verzoeker misverstanden zijn ontstaan (gehoorverslag CGVS 02/02/2016). Gezien verzoeker zelf heeft aangegeven voor de behandeling van zijn asielprocedure een beroep te willen doen op een Engelse tolk – *in casu* werd deze rol waargenomen door de "*protection officer*" die deze taal voldoende beheerste – is verzoekers argument omtrent de taal waarin het tweede gehoor plaatsvond (Engels) niet ernstig.

2.15. Wat ten slotte nog het artikel betreft dat verzoeker ter terechtzitting neerlegt aangaande het EHRM-arrest *F. G. v. Zweden* van 23 maart 2016 waarin Zweden veroordeeld wordt wegens het uitzetten van een Iraniër die tot het christendom was bekeerd zonder een grondig onderzoek naar het risico op mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er evenwel op dat *in casu* verzoeker uitgebreid gehoord werd omtrent zijn bekering, doch na grondig onderzoek van zijn verklaringen is gebleken dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat in zijn hoofde sprake is van een bekering tot het christendom laat staan tot een oprechte wil om van geloof te veranderen en tot een nieuwe geloofsgemeenschap toe te treden. Voorts wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat – in zoverre aan dit attest al enige bewijswaarde moet worden gehecht – hij het risico loopt in Iran problemen te kennen louter omwille van het feit dat hij in het Verenigd Koninkrijk werd gedoopt.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.17. Waar artikel 3 EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of

executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.18. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.19. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.20. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.21. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK